

Scinteia

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Anul LVII Nr. 14 127

Vineri 22 ianuarie 1988

6 PAGINI — 50 BANI

În spiritul sarcinilor subliniate de conducerea partidului Răspundere și angajare muncitorească pentru îndeplinirea planului

În cadrul recentei ședințe a Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. s-au analizat modul în care s-a acționat pentru realizarea planului pe prima decadă a lunii ianuarie, precum și măsurile pentru îndeplinirea prevederilor de plan pe luna în curs și pe trimestrul I al anului 1988. Apreciind că rezultatele obținute în această perioadă puteau fi mult mai bune, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, secretarul general al partidului, a cerut ca guvernul, ministerele, centralele și întreprinderile, organele și organizațiile de partid să acționeze cu toată răspunderea pentru ca, în perioada imediat următoare, rezultatele în activitatea întreprinderilor, a colectivelor de oameni ai muncii să înregistreze un salt calitativ, să se situeze la nivelul posibilităților și cerințelor stabilite pentru creșterea mai puternică a eficienței activității economice. Această cerință vizează, în primul rând, consiliile oamenilor muncii care, în calitate de organe de conducere colectivă din întreprinderi, au datoria

să asigure rezolvarea practică, operativă a tuturor problemelor legate de buna desfășurare a activității de producție. În spiritul ei, al sarcinilor subliniate de secretarul general al partidului, am solicitat unor președinți și prim-vicepreședinți ai consiliilor oamenilor muncii să răspundă, în cadrul anchetei de față, la două întrebări vizând materializarea acestei cerințe:

1. CUM ACȚIONEAZĂ CONSILIILE OAMENILOR MUNCII PENTRU ÎNDEPLINIREA SARCINILOR DE PLAN PE LUNA IANUARIE ȘI PE ÎNTEGRII TRIMESTRULUI I AL ANULUI 1988?
2. SINT ELE AJUTATE DE CĂTRE MINISTERE ȘI CENTRALE ÎN REZOLVAREA PRACTICĂ, OPERATIVĂ A PROBLEMELOR CU CARE SE CONFRUNTĂ?

Un trimestru care poate fi încheiat cu rezultate exemplare

Întreprinderea de poduri din bazon Giurgiu, Intercolcor — ing. Adrian Rantes, directorul unității:

Evident, întreaga activitate productivă pe 1988, când sarcinile de plan sînt mai mari cu 13 la sută față de anul trecut — ne spune acesta — am început-o și o desfășurăm sub semnul mobilizatorului program de muncă și luptă revoluționară trasat de Conferința Națională a partidului, pentru îndeplinirea în cele mai bune condiții a sarcinilor ce ne revin. Rezultatele obținute în perioada scurtă care a trecut din nou an, când sarcinile fizice ale întreprinderii au fost depășite cu doi metri la patru metri cubi beton turnate, ne dau garanția că vom încheia luna ianuarie cu planul îndeplinit exemplar.

Iar produsele au fost omologate și, începând cu 1988, centrala ne-a introdus în plan realizarea acestor tipare.

Inițiativa s-a dovedit binevenită. Numai că nu întodeauna aceste eforturi sînt înțelese cum trebuie, în mod tradițional, stilșigoriile reflectorizante pentru asigurarea marcatului pe șosele se confecționează din leavă de polițienă. Cunoșcând că polițienă este un material mai scump și care poate fi folosit la alte lucrări de mai mare importanță pentru economia națională, am acceptat propunerea de a realiza acest sortiment din betoane, cu respectarea tuturor caracteristicilor funcționale și de estetică. Am confecționat un set din acesti stilșigori și ne-am prezentat cu ei la beneficiari — respectiv la Centrala-antrepriză generală pentru construcții căi ferate și la Direcția de drumuri naționale — amândoi din cadrul Ministerului Transporturilor și Telecomunicațiilor. Dar, în loc să aprecieze actiunea și eforturile noastre, care conduc la economisirea a peste 200 tone polițienă pe an, unii tovarășii de aici ne-au primit cu un scepticism greu de înțeles, sfătuirile

du-ne să mai așteptăm. A trecut de atunci o lună și nu am primit nici un răspuns. Astfel că noi nu putem să derulăm realizarea celor 50.000 de stilșigori stabiliți prin plan, pentru că factorii de decizie au, se pare, timp de așteptare.

Pentru încheierea cu bune rezultate a planului pe trimestrul I, ne mai confrunăm și cu alte probleme. Este vorba de faptul că planul de aprovizionare transmis de Ministerul Aprovizionării Tehnico-Materiale și Gospodăririi Fondurilor Fixe nu este corelat cu ciclurile de plan la producția fizică. Astfel, la ciment ni s-a transmis o fișă de plan de aprovizionare cu 5.700 tone mai puțin decît necesarul pentru realizarea producției fizice prevăzute, ceea ce reprezintă materia primă de bază pentru producția pe timp de două luni. Este adevărat că noi depunem eforturi pentru evitarea oricărei forme de risipă și am luat măsuri în vederea folosirii cu maximă eficiență a fiecărui gram de ciment. Dar trebuie să se înțeleagă că, oricît de mari vor fi eforturile proprii pentru folosirea gospodărească a materialelor prime, ele nu vor putea suplini

minusul din balanța de aprovizionare.

O redresare așteptată și pe deplin posibilă

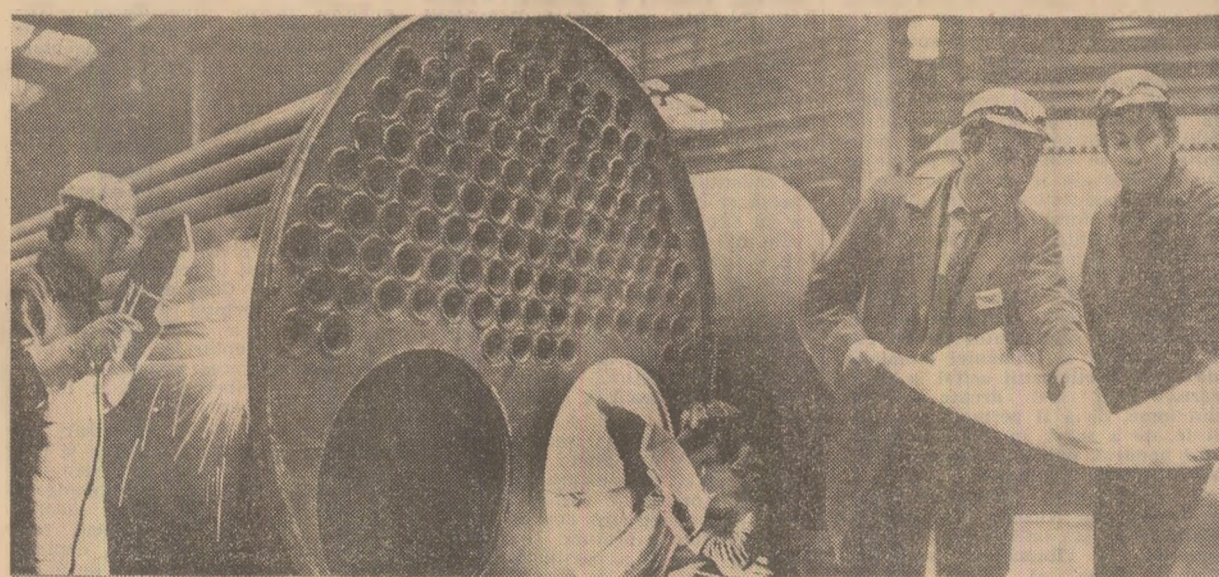
Întreprinderea de tricotate „Someșul” din Cluj-Napoca. Răspunde la întrebările anchetei noastre tovarășa Maria Cișcaneanu, secretarul comitetului de partid, președinte al consiliului oamenilor muncii.

Avem de realizat în 1988 sarcini de producție cu 10 la sută mai mari decît în anul anterior, în condițiile în care producția destinată exportului reprezintă aproape 30 la sută din totalul planului. Iată de ce încă din luna decembrie a anului trecut au fost întreprinse măsuri hotărâte pentru buna desfășurare a activității de producție. Au fost lansate în fabrică o parte din produsele omologate și contractate pentru prima parte a anului. Avem produse de tricotate mult apreciate la contractări, selectate din cele peste 1.000 de modele noi realizate pînă pentru toate anvelopurile de colectivul de creație al întreprinderii.

Pentru a putea realiza aceste sarcini s-a făcut un mare efort de redresare a produselor pe secții și formării, s-a întărit răspunderea măistrilor și s-a asigurat preluarea schimbului

(Continuare în pag. a IV-a)

Sondajul Scintei
in actualitatea
economică

La Întreprinderea de uleiă chimică și forjă din Rimnicu Vilcea Foto: E. Dichiesanu

Victorie istorică, temelie a unor mărețe înfăptuiri ale poporului

Unirea Moldovei cu Muntenia, la 24 ianuarie 1859, prin dubla alegere a lui Alexandru Ioan Cuza, se așază printre evenimentele de cruciată însemnate ale istoriei multimilenare a poporului român. Relecele eveniment care domnea în București, la vechia alegere ca domn muntean a lui Alexandru Ioan Cuza, domnul Moldovei, ziarul „România” scria: „Nu se mai auzea în toată Capitala decât cele mai mari demonstrații de bucurie. Să trăiască Cuza! Să trăiască viitorul nostru stăpînitor! Zhura din gură în gură, din inimă în inimă, îmbrățișările cele mai cordiale; sărutările cele mai entuziaste, expresia celei mai entuziaste bucurii a ochilor, erau singurul spectacol ce se vedea pe toate ulițele, pe toate răscruțurile, pe toate locurile publice ale Bucureștilor”. Entuziasmul care a cuprins atunci întreg poporul român din aria vechii Dacie, la vestea celui dintîi pas făcut spre constituirea statului național unitar, era cu totul firesc: aspirația spre unitate avea în conștiința colectivă a neamului românesc o vechime multisculară și își găsea o primă manifestare pe plan politic în unirea celor trei țări române sub Mihai Viteazul în 1600. Așasamentul românilor la idealul unității se dovedise atât de puternic încît el a sfîrșit prin a birui reticențele și adversitățile marilor puteri, care refuzaseră să dea curs cerințelor formulate de Adunările ad-hoc (1857) din Moldova și Muntenia de unire a celor două țări-suri într-un singur stat cu numele de România. Fiind hotărîta Conferința de la Paris a celor șapte mari puteri (1858), care prevedeau menținerea cîte unui domnitor în fiecare principat, românii moldoveni și munteni nu ales decât domn la Iași (3 ianuarie) și Bucu-

129 DE ANI DE LA FĂURIREA STATULUI ROMÂN MODERN, PRIN UNIREA MOLDOVEI ȘI MUNTENIEI

adevărată, cînd a spus: „Unirea e actul energetic al întregii națiuni române (...). Unirea națiunea a făcut-o”.

Actul de la 24 ianuarie 1859 a avut o coexistență însemnată pentru progresul societății și al națiunii române. Așa cum releva tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU: „Prima și hotărîtoare pas spre unificarea statală — constituirea unirea Moldovei cu Țara Românească — în ianuarie 1859. Victorie remarcabilă a maselor de țărani, mesetșagari, lucrători și țigoveni, a cărturarilor progresiști și patrioți, Unirea Principatelor a reprezentat actul care a pus bazele statului național român modern. Ea a avut și un puternic ecou și în Transilvania, întărind conștiința unității naționale a maselor populare din această provincie, stimuînd lupta lor pentru unire cu țara”. Unirea Principatelor a creat cadrul politico-instituțional favorabil dezvoltării în plan

economico-social, politic, militar și cultural al celei mai mari părți a națiunii române în așteptarea unirii cu românii aflați sub stăpînire străină.

Actul de la 24 ianuarie i-a urmat o perioadă de mari prefaceri, care ilustrează cu pregnanță că acesta s-a înscris în desfășurarea unui proces istoric, care antrena definitiv societatea românească pe făgășele lumii moderne, surpînd structurile anacronice ale celei feudale. Deosebit de însemnată în cel mai important sector de atunci al economiei — agricultura. Cea mai mare parte (în Muntenia trei sferturi) a fondului funciar al țării se afla în posesia moșterilor și a minăstrierilor. Tehnicile rudimentare, condițiile precare de existență ale țărănimii cădeau și caracterul apăsător al rezimului ei de obligații către stat și către stăpînii de moși condamnaseră agricultura la o producție scăzută. Înlăturarea formelor perimate în raporturile de producție devenea o acută necesitate pentru a deschide calea pătrunderii în agricultură a noilor relații capitaliste, care în condițiile de atunci reprezentau un progres.

Reforma agrară din 1864, cu toate limitele și imperfecțiunile ei, a reprezentat un pas înainte de mare însemnătate, nu numai pentru agricultură, dar și pentru societatea româ-

nească în ansamblu. Faptul că 400.000 de familii țărănești au fost imprițierate cu loturi de muncă, iar 60.000 de săteni au căpătat locuri de casă și de grădini, a încheiat perioada veche de cîteva secole, a predominanței relațiilor feudale în sfera cultivării pămîntului.

Cu toate că agricultura a continuat să dețină primatul în economia țării, a sporit interesul pentru încurajarea industriei. Devenea tot mai evidentă că situația de țară „eminamente agricolă” a României o condamnă la stagnare și chiar la regres. Încă în mesajul său din 6/18 decembrie 1859, Alexandru Ioan Cuza a relevat însemnătatea națională a dezvoltării industriei. Fără a preconiiza intervenția statului în procesul de industrializare, domnul țării tinuse să sublinieze, în ceea ce privește metalurgia și construcția de mașini agricole, necesitatea măsurilor de stimulare a lor. S-a văzut, pe bună dreptate, în acest mesaj schitarea unei adevărate strategii economice, al cărei principat obiectiv era să scoată România din situația grea la care o condamnaseră dominațiile și stăpîniriile străine.

Pe plan social, consecința cea mai importantă a progresului dezvoltării economice în România a constituit-o creșterea numerică a clasei muncitorești, chemată să joace un rol de coevitator însemnat în reînnoirea revoluționară a societății românești. Recensămîntul din 1859—1867 (completat în 1863) a înregistrat 12.987 de „stabilimenți” industriale, avînd 98.312 muncitori. Împrejurările înt-

Constantina CAZANISTEANU
(Continuare în pag. a V-a)

UN NOU VOLUM ÎN COLECȚIA „DIN GÎNDIREA SOCIAL-POLITICĂ

A PREȘEDINTELUI ROMÂNIEI, NICOLAE CEAUȘESCU

Unitatea în jurul partidului — cucerire de prestigiu, forță de progres a societății noastre socialiste

În ambianța specifică momentelor de adîncă reverberație istorice în care întregul nostru partid și poporul omagiază activitatea neobosită și gîndirea novatoare ale tovarășului Nicolae Ceaulescu, care a lăsat în prestigioasă colecție „Din gîndirea social-politică a președintelui României, Nicolae Ceaulescu”, a unei noi lucrări intitulate „Unitatea indese-

VOLUTIEI ISTORICE A POPORULUI ROMÂN” prima parte a volumului cuprinde o amplă analiză a realităților istorice și a factorilor obiectivi și subiectivi care au determinat dezvoltarea unitară a țării și poporului nostru în spațiul carpatodanubiano-pontic. Așa cum subliniază tovarășul Nicolae Ceaulescu, „poporul nostru s-a pămîndit de-a

și idealurile sale. Particularitățile dezvoltării sale istorice, sociale și spirituale din toate provinciile românești, lupta plină de eroism a maselor largi populare aveau să dobindească procesul de trecere calitativ superioară o dată cu dezvoltarea și afirmarea clasei noastre muncitorești. Acestea s-au realizat în materializarea în victoriile istorice obținute în lupta pentru făurirea unității naționale, dobîndirea independenței de stat a României și a libertății sociale și naționale. Momentele de vîrf ale acestor lupte, determinate pentru întregul nostru popor de statul nostru, au fost evenimentele istorice de la 24 ianuarie 1859 și 1877, 1 Decembrie 1918, culminînd cu victoria epocală a revoluției de eliberare socială și națională, care a marcat noua etapă a procesului revoluționar din țara noastră. Victoria revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antimperialistă, organizată și condusă de P.C.R. în strînsă alianță cu toate forțele politice înalte ale societății, a avut ca însăși baza unitatea de acțiune a clasei muncitorești, țărănimii, intelectualității, a întregului nostru popor.

Unitatea indestructibilă a întregului popor în jurul și sub conducerea Partidului Comunist Român
EDITURA POLITICĂ

Opera teoretică și activitatea practică ale secretarului general al partidului, președintelui Republicii, tovarășul Nicolae Ceaulescu, gîndirea sa novatoare care s-a pus adînc pe de-a gura asupra amplitudinii procesului de dezvoltare și înfiorare multilaterală a societății noastre și intereselor noastre generale, înalțarea fermă a României spre noi terme de progres social.

lungul milenilor în spațiul carpatodunărean, fiecareu metru de pămînt și fiecare piatră sînt stropite cu sudoarea și singele moșilor și strămoșilor noștri. În cele mai grele timpuri, înaintașii nu și-au părăsit pămîntul unde s-au născut, și înfrîindu-se cu el, cu munții și cîmpurile, cu riurile și codrii falnici, au rămas neclintii pe aceste meleaguri, apărîndu-și ființa, dreptul la existență liberă”. Lupta neclintită pentru mîna și strălucire de dezvoltare de sine stătătoare, pentru libertate și nealterare constituție, astfel, trăsătură caracteristică fundamentală a întregii istorii a poporului nostru, determinînd însuși modul lui de existență, concepțiile

și să fie instaurată Republica — patria tuturor celor ce muncesc cu brațele și cu mintea, de la clase și rase — act istoric de cea mai mare însemnătate care a marcat începutul revoluției și construcției noastre socialiste.

Cel de-al doilea capitol al lucrării: „UNITATEA SOCIALISTĂ A POPORULUI — CUCERIREA REVOLUȚIONARĂ FUNDAMENTALĂ A NAȚIUNII NOASTRE SOCIALISTE” — analizează factorii obiectivi

Dr. Gheorghe BUTARU
(Continuare în pag. a III-a)

FIERBINTE OMAGIU CELUI MAI IUBIT FIU AL POPORULUI, TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, cu prilejul apropiatei aniversări a zilei de naștere și a peste 55 de ani de activitate revoluționară

PAGINA A II A

PREȘEDINTELE NICOLAE CEAUȘESCU

— promotorul strălucit al politicii externe românești,
militant inflăcărat pentru o lume mai bună și mai dreaptă

Acțiuni consecvente în sprijinul libertății și independenței popoarelor

Una din orientările fundamentale ale politicii externe a României socialiste, elaborate și promovate cu consecvență și clarviziune de secretarul general al partidului, președintele Republicii, tovarășul Nicolae Ceaulescu, este solidaritatea militantă cu cauza libertății și independenței popoarelor de pretutindeni în lupta împotriva imperialismului, colonialismului, neocolonialismului și rasismului, a oricăror forme de dominație și asuprire.

„Am acționat și vom acționa neabătut sublinia tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU — pentru a ne aduce contribuția pe plan internațional la realizarea unei lumi mai drepte și mai bune, la respectarea dreptului popoarelor de a fi stăpîni pe destinele lor, de a-și făuri viața în mod independent, așa cum o doresc ele, fără nici un amestec din afară”. Istoria va consemna aportul esențial al președintelui Nicolae Ceaulescu la fundamentarea concepțiilor privind dreptul imprescriptibil și întangibil al fiecărui popor de a hotărî de sine stătător asupra căilor și modalităților dezvoltării economico-sociale, de a urma în politica externă orientări conforme cu propriile interese.

Militînd pentru cauza independenței și suveranității, președintele României, înalțarea, de fapt, pentru una din cauzele cele mai sacre ale zilelor noastre, marile procese revoluționare desfășurate la scară întregă lumii avînd ca o trăsătură definitorie afirmarea tot mai vizguroasă a voinței popoarelor de a-și împlini aspirațiile de propunere la adăpost

de orice ingerințe străine. Tocmai această convergență între pozițiile sustinute de țara noastră și năzuințele popoarelor face ca politica externă, elaborată cu atîtă dinamism și strălucire de președintele Nicolae Ceaulescu, să aibă o amplă audiență, să se bucure de sprijin atît de larg și de o înaltă prețuire pe cele mai diferite meridiane. Si este de largă notorietate faptul că asiază numele președintelui României este totemic asociat în conștiința popoarelor cu atît de înaltă de susținere fermă și neclintită a cauzei dezvoltării libere a țărilor și națiunilor, ca o cerință majoră a timpurilor în care trăim.

Constituie unul din meritele incontestabile ale tovarășului Nicolae Ceaulescu acela de a fi formulat teza de mare valoare teoretică și practică după care națiunea, departe de a-și fi încheiat lupta istorică, reprezintă și va reprezenta încă mult timp o idee-forță, un factor cu mare putere de mobilizare în lupta pentru progres și pace, justificației acestei teze fiind împedite demonstrată de realitățile lumii de azi.

Dar aportul președintelui țării noastre în această problemă cuprinde nu numai tratarea ei multimedimensională de plan teoretic, ci și o riguroasă aplicare a principiului independenței în practica raporturilor politice ale României. Expresi din cele mai înalte ale solidarității țării noastre cu lupta pentru libertate și nealterare, pentru dezvoltarea de sine stătătoare a popoarelor — constituie istoricele inițiere întreprinse de președintele

Nicolae Ceaulescu, împreună cu tovarășa Elena Ceaulescu, în țări din Africa, Asia, Orientul Mijlociu și America Latină, ca și numeroasele întîlniri avute la București cu șefi de state și guverne din toate zonele globului. Manifestările de înaltă stimă și prețuire cu care seful statului român a fost înconjurat în cursul vizitelor reprezintă tot atîtea recunoașteri profund semnificative ale meritelor tovarășului Nicolae Ceaulescu în apărarea libertății și independenței popoarelor.

Orientarea statornică a președintelui României în favoarea susținerii cauzei independenței s-a tradus de-a lungul anilor în adîncă simpatie cu care țara noastră a urmărit lupta de eliberare națională a popoarelor aflate timp de secole sub dominație colonială. De fiecare dată cînd un popor s-a angajat pe calea luptei pentru nealterare, România socialistă, președintele ei și-au manifestat solidaritatea militantă și sprijinul pe multiple planuri — material și moral, politic și diplomatic — acționînd cu neclintită energie în sprijinul mișcărilor de eliberare de pretutindeni. Una dintre mărețiile elocvente și profund semnificative în acest sens este faptul că printru primele recunoașteri internaționale ale legitimității mișcărilor de eliberare națională din diferite zone ale lumii se numără documente semnate cu conducătorii acelor mișcări de președintele Nicolae Ceaulescu, iar

Vasile OROS
(Continuare în pag. a V-a)

